

Arrest

nr. 157 765 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS loco advocaat V. NEERINCKX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoekende partij, de heer L.M., als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Perbreg (district Kukës) en bent u een Albanees staatsburger. In 2014 leerde u in Kukës D.(...) H.(...) kennen. Zij zegde u dat ze, om een relatie te kunnen beginnen, de toestemming moest hebben van haar familie. U vroeg deze toestemming aan haar familie niet omdat u van D.(...) had gehoord dat ze ondertussen door haar familie beloofd was aan iemand anders. Jullie startten in het geheim toch een relatie en eind augustus – begin september 2014 gingen jullie samenwonen in een huurwoning in Kukës. Eind september of begin oktober 2014 huwden jullie op wettelijke wijze. Ondertussen vernam u van uw broers dat mensen van uw echtgenotes familie u zochten, dat haar broers ermee dreigden u te zullen vermoorden omdat u D.(...) zonder toestemming van haar familie tot uw echtgenote had genomen, en dat u voorzichtig moest zijn. Om die

reden verhuisde u met D.(...) regelmatig tussen jullie woning in Kukës en een strandhuisje van een vriend in Durrës. Omdat u voorzichtig was, ontving u nooit rechtstreeks bedreigingen. Ook uw echtgenote werd onrechtstreeks door haar familie bedreigd. Zij had hen immers te schande gemaakt. Uit angst voor de familie van D.(...) besloot u Albanië te verlaten. Op 30 april 2015 vertrok u alleen en reisde u via Hongarije naar Oostenrijk. Daar verbleef u tot 9 of 10 september 2015. U wachtte er op uw echtgenote, die u kwam vervoegen op 9 of 10 augustus 2015. Vervolgens reisden jullie samen via Frankrijk door naar België, waar jullie op 7 oktober 2015 asiel aanvroegen. Jullie wilden eigenlijk naar Ierland doorreizen, maar werden op het Belgisch grondgebied betrapt met valse Griekse paspoorten. U wenst niet naar Albanië terug te keren omdat u er de familie van uw echtgenote vreest. Bovendien heeft u gezondheidsproblemen en is de gezondheidszorg in Albanië niet op het niveau van Europese landen. U bent in het bezit van een kopie van de eerste bladzijden van uw Albanese paspoort, uitgereikt op 21 januari 2010.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, nadat u Hongarije, waar u pas asiel aanvroeg toen u er werd aangehouden, verliet, verbleef u nog enkele maanden in Oostenrijk en vervolgens ook nog een periode in Frankrijk. U vroeg er evenwel geen asiel aan. Ook in België was het niet uw bedoeling asiel aan te vragen. U wilde immers doorreizen naar Ierland en diende hier pas een asielaanvraag in toen u op de luchthaven gevat werd in het bezit van een vals Grieks paspoort (CGVS p. 5-6). Uw uitleg dat u zo ver mogelijk wilde gaan omdat Albanië dichtbij is en omdat u in Ierland een paar kennissen heeft die u beloofd hadden dat ze u zouden helpen (CGVS p. 6-7), volstaat niet. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen de ernst van uw vrees.

Hoe dan ook, u verklaarde niet naar Albanië terug te kunnen omdat u er de familie van uw echtgenote vreest omdat u uw echtgenote zonder de toestemming van haar familie heeft meegenomen en aldus de eer van de familie heeft geschonden. U vreest zelfs vermoord te kunnen worden door haar familie (CGVS p. 7-11). U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen van interfamiliale en gemeenrechtelijke aard geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten, met wie u nooit problemen kende (CGVS p. 11), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om te kunnen besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in het geval van terugkeer naar Albanië. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U deed immers nooit een beroep op de Albanese politie om aan te geven dat u zich bedreigd voelde (CGVS p. 10). Ook uw echtgenote wendde zich nooit tot de Albanese politie (CGVS echtgenote p. 7-8). Indien u uw nationale autoriteiten evenwel niet op de hoogte brengt van uw problemen, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. U deed nooit een beroep op uw eigen autoriteiten omdat de politie volgens u niet tussenkomst in zulke zaken en pas actie onderneemt wanneer er iets gebeurt (CGVS p. 10). Dit betreffen evenwel blote beweringen die niet in overeenstemming gebracht kunnen worden met de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik

dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voor wat uw gezondheidsproblemen betreft (CGVS p. 6, 10-11) dient er tot slot op gewezen te worden dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 a (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De kopie van de eerste bladzijden van uw Albanees paspoort vermag niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Ze toont immers louter uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke op zich voor mij niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekende partij, mevrouw D.M., als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shtiqen (district Kukës) en bent u een Albanees staatsburger. In de lente van 2014 leerde u in Kukës L.(...) M.(...) kennen. Uw familie had u intussen evenwel reeds beloofd aan een andere familie, maar dit interesseerde u niet, u hield immers van Leonardo. U vertelde uw familie dat u een relatie had met Leonardo. Uw familie ging hier niet mee akkoord en wilde Leonardo niet ontmoeten. Desondanks zette u de relatie met Leonardo voort en in september 2014 verliet u uw ouderlijk huis om met Leonardo te gaan samenwonen. Op 1 oktober 2014 huwde u met Leonardo. Zowel u als Leonardo werden bedreigd door uw familie omdat jullie hen te schande hadden gemaakt. Uw familie dreigde er zelfs mee u en Leonardo te zullen vermoorden. Uit angst voor uw familie besloten jullie Albanië te verlaten. Eind april 2015 vertrok uw echtgenoot alleen en reisde hij via Hongarije naar Oostenrijk. U ging uw echtgenoot uiteindelijk vervoegen in augustus 2015. Vervolgens reisden jullie in september 2015 samen via Frankrijk door naar België, waar jullie op 7 oktober 2015 asiel aanvroegen. Jullie wilden eigenlijk naar Ierland doorreizen, maar werden op het Belgisch grondgebied betrapt met valse Griekse paspoorten. U wenst niet naar Albanië terug te keren omdat u vreest er vermoord te zullen worden door uw familie. U bent in het bezit van een kopie van de eerste bladzijden van uw Albanees paspoort, uitgereikt op 8 oktober 2014.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven zoals deze door uw echtgenoot, L.(...) M.(...), werden uiteengezet. Ten aanzien van hem werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, nadat u Hongarije, waar u pas asiel aanvroeg toen u er werd aangehouden, verliet, verbleef u nog enkele maanden in Oostenrijk en vervolgens ook nog een periode in Frankrijk. U vroeg er evenwel geen asiel aan. Ook in België was het niet uw bedoeling asiel aan te vragen. U wilde immers doorreizen naar Ierland en diende hier pas een asielaanvraag in toen u op de luchthaven gevat werd in het bezit van een vals Grieks paspoort (CGVS p. 5-6). Uw uitleg dat u zo ver mogelijk wilde gaan omdat Albanië dichtbij is en omdat u in Ierland een paar kennissen heeft die u beloofd hadden dat ze u zouden helpen (CGVS p. 6-7), volstaat niet. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na

aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen de ernst van uw vrees.

Hoe dan ook, u verklaarde niet naar Albanië terug te kunnen omdat u er de familie van uw echtgenote vreest omdat u uw echtgenote zonder de toestemming van haar familie heeft meegenomen en aldus de eer van de familie heeft geschonden. U vreest zelfs vermoord te kunnen worden door haar familie (CGVS p. 7-11). U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen van interfamiliale en gemeenrechtelijke aard geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten, met wie u nooit problemen kende (CGVS p. 11), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om te kunnen besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in het geval van terugkeer naar Albanië. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U deed immers nooit een beroep op de Albanese politie om aan te geven dat u zich bedreigd voelde (CGVS p. 10). Ook uw echtgenote wendde zich nooit tot de Albanese politie (CGVS echtgenote p. 7-8). Indien u uw nationale autoriteiten evenwel niet op de hoogte brengt van uw problemen, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. U deed nooit een beroep op uw eigen autoriteiten omdat de politie volgens u niet tussenkomst in zulke zaken en pas actie onderneemt wanneer er iets gebeurt (CGVS p. 10). Dit betreffen evenwel blote beweringen die niet in overeenstemming gebracht kunnen worden met de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voor wat uw gezondheidsproblemen betreft (CGVS p. 6, 10-11) dient er tot slot op gewezen te worden dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 a (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De kopie van de eerste bladzijden van uw Albanees paspoort vermag niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Ze toont immers louter uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke op zich voor mij niet ter discussie staan."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de kopie van uw paspoort kan niets wijzigen aan bovenstaande beslissing daar ze louter uw persoonsgegevens bevestigt. Deze worden door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordat als een enig middel ondernemen verzoekers een poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen zodat kan aangenomen worden dat zij de schending van de materiële motivering aanvoeren.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, nadat u Hongarije, waar u pas asiel aanvraagde toen u er werd aangehouden, verliet, verbleef u nog enkele maanden in Oostenrijk en vervolgens ook nog een periode in Frankrijk. U vroeg er evenwel geen asiel aan. Ook in België was het niet uw bedoeling asiel aan te vragen. U wilde immers doorreizen naar Ierland en diende hier pas een asielaanvraag in toen u op de luchthaven gevat werd in het bezit van een vals Grieks paspoort (CGVS p. 5-6). Uw uitleg dat u zo ver mogelijk wilde gaan omdat Albanië dichtbij is en omdat u in Ierland een paar kennissen heeft die u beloofd hadden dat ze u zouden helpen (CGVS p. 6-7), volstaat niet. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na

aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen de ernst van uw vrees.

Hoe dan ook, u verklaarde niet naar Albanië terug te kunnen omdat u er de familie van uw echtgenote vreest omdat u uw echtgenote zonder de toestemming van haar familie heeft meegenomen en aldus de eer van de familie heeft geschonden. U vreest zelfs vermoord te kunnen worden door haar familie (CGVS p. 7-11). U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen van interfamiliale en gemeenrechtelijke aard geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten, met wie u nooit problemen kende (CGVS p. 11), en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om te kunnen besluiten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in het geval van terugkeer naar Albanië. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U deed immers nooit een beroep op de Albanese politie om aan te geven dat u zich bedreigd voelde (CGVS p. 10). Ook uw echtgenote wendde zich nooit tot de Albanese politie (CGVS echtgenote p. 7-8). Indien u uw nationale autoriteiten evenwel niet op de hoogte brengt van uw problemen, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. U deed nooit een beroep op uw eigen autoriteiten omdat de politie volgens u niet tussenkomst in zulke zaken en pas actie onderneemt wanneer er iets gebeurt (CGVS p. 10). Dit betreffen evenwel blote beweringen die niet in overeenstemming gebracht kunnen worden met de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voor wat uw gezondheidsproblemen betreft (CGVS p. 6, 10-11) dient er tot slot op gewezen te worden dat deze op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 a (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De kopie van de eerste bladzijden van uw Albanees paspoort vermag niet bovenstaande appreciatie om te buigen. Ze toont immers louter uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke op zich voor mij niet ter discussie staan. (...)."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoekers herhalen hun verklaringen, met name het zo ver mogelijk verwijderd willen zijn van Albanië alvorens asiel aan te vragen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Van een persoon die zou vrezen voor zijn leven kan dan ook worden verwacht dat hij een beroep doet op de beschermingsmogelijkheden die hiervoor specifiek voorzien zijn en aldus een asielaanvraag in Oostenrijk of Frankrijk indiende teneinde internationale bescherming te bekomen, hetgeen verzoekers niet hebben gedaan. Deze vaststelling doet afbreuk aan verzoekers' daadwerkelijke nood aan bescherming.

Er moet voorts worden vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen problemen louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Bovendien hebben verzoekers niet aangetoond dat zij voor de door hen aangehaalde interpersoonlijke en gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep konden doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoekers niet gedaan hebben.

Verzoekers hebben geenszins aannemelijk gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen onvoldoende beroep konden doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Verzoekers stellen te hebben aangegeven dat de politie niet tussenkomt vooraleer er zich gewichtige feiten voordoen en dat zij geen vertrouwen hebben in de goed werking van politie en justitie.

Dit kan hun nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Een klacht bij de politie dient net om problemen te voorkomen of op te lossen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de objectieve en actuele informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Zo werden in Albanië tal van maatregelen genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

Volgens verzoekers maakt de informatie aanwezig in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië melding van de zwakke prestaties van de politie, van de

bepaalde middelen van de rechtbanken en van het gegeven dat de hervorming zich in een beginstadium bevindt. Deze elementen zijn evenwel niet afdoende om te oordelen dat er geen daadwerkelijke bescherming in Albanië zou zijn. Uit voormelde informatie blijkt volgens de Raad dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

De Raad stelt vast dat verzoekers vervolgens verwijzen naar een rapport dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn bezit zou hebben met betrekking tot bloedwraak en de beschermingsmaatregelen in een dergelijke context. Nergens uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers in een situatie van bloedwraak zouden verkeren. Overigens blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekers ooit zelf aangegeven hebben in een bloedwraak verwickeld te zijn. De verwijzing naar dit rapport is ter zake dan ook niet dienstig. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de verklaringen van de raadsman op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij deze heeft gewezen op het overheersen van de Kanun in Kukës als een gebied waar de Kanun nog het sterkst overheerst en waarin het uitvoeren van een eremoord frequent plaatsvindt, stelt de Raad vast dat dergelijke algemene beweringen geen afbreuk doen aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen.

De algemene beweringen, dat de politie slechts kan optreden nadat verzoekers het slachtoffer zijn geworden agressies en/of intimidaties; dat het optreden van de politie pas geschiedt na de feiten omdat de politie geen 24/24 uur-bescherming kan of wil bieden; dat de politie slechts kan optreden nadat er strafbare feiten worden gepleegd; de bescherming steeds te laat komt en dat een latere bestraffing geen efficiënte bescherming vormt, worden met geen enkel objectief gegeven aangetoond.

Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard is en zij voor deze problematiek beroep kunnen doen op hun nationale autoriteiten wat zij overigens verzaakt hebben te doen. Derhalve kan hen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofd van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF